

I C 543/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Bystrzycka

Protokolant praktykant- stażysta Katarzyna Todorowska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 roku

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w L.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda A. M. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w L. kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.-

Sygn. akt I C 543/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 sierpnia 2014 roku powód A. M. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w L. kwot: 15.000 zł tytułem odszkodowania za trwale oszpecenie jego twarzy blizną i 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za straty niematerialne, tj. psychiczne cierpienia, rozstrój nerwowy i szok doznany po pobiciu go.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 1 marca 2013 roku w Areszcie Śledczym w L. został brutalnie pobity przez ustalonego sprawcę współosadzonego z powodem w tejże placówce. W wyniku tego zdarzenia powód miał doznać szeregu uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia zarówno fizycznego, jak i psychicznego. W następstwie duszenia powoda i uderzenia jego głową o krawędź stalowej półki znajdującej się w celi, doznał on szerokiego rozcięcia głowy o długości ok. 7 cm w okolicach prawego oka i skroni. Powód w uzasadnieniu nadmienił również, że po zajściu konieczna była konsultacja lekarza laryngologa w celu przeprowadzenia oględzin głowy i szyi.

W dalszej części uzasadnienia powód wskazał, że szpecąca blizna, która pozostanie na jego twarzy na stałe ma dodatkowy wpływ na jego zdrowie psychiczne poprzez zachwianie zaufania powoda do ochrony jego życia i zdrowia w zakładzie karnym przez odpowiedzialny za to personel. Powód podał, że dopiero po kilku minutach maltretowania go w celi doszło do interwencji jednego z pracowników Aresztu Śledczego.

W podsumowaniu uzasadnienia pozwu powód stwierdził, że ze względu na oczywiste narażenie go na utratę zdrowia i życia pośrednio przez Dyrektora Aresztu Śledczego w L., doznanie przez powoda trwałego uszczerbku zdrowia fizycznego i szoku psychicznego oraz faktu, że wina pozwanego nie budzi wątpliwości, wnosi on o zasądzenie dochodzonych przez niego kwot.

Powód wezwany do przedstawienia sposobu wyliczenia kwoty 15.000 zł dochodzonej tytułem odszkodowania wskazał, że trwale oszpecenie twarzy nie ułatwia mu relacji z innymi osobami, a także, że z pewnością nie będzie mu ułatwiać znalezienia pracy. Niemniej jednak, jak to określił powód, z powodu daleko idącej ostrożności wniósł on o „przeniesienie i dołączenie” kwoty 15.000 zł tytułem odszkodowania do kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód określił, że dochodzona przez niego kwota 30.000 zł będzie w całości kwotą zadośćuczynienia (pismo powoda k. 8-8v).

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 października 2014 roku, działający w imieniu pozwanego Dyrektor Aresztu Śledczego w L., reprezentowany przez radcę prawnego M. D., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 15-18).

Motywuując swoje stanowisko pozwany podniósł, że w sprawie zdarzeń opisanych w przedmiotowym pozwie, tj. bójki pomiędzy skazanym R. J., a powodem na polecenie Dyrektora Aresztu Śledczego w L. przeprowadzono czynności wyjaśniające. W ich tako ustalono, że w dniu 1 marca 2013 roku w godz. 7:00 – 19:00 służbę pełniła I zmiana pod dowództwem chor. P. P.. Służbę oddziałowego w oddziale XI pełnił mł. chor. R. G.. Około godziny 7:42 doszło do konfliktu pomiędzy powodem, a R. J., którzy byli zakwaterowani w celi nr 206 w oddziale XI.

Pozwany powołał się na raport przebiegu służby oddziałowego, z którego wynika, że w dniu zdarzenia o godz. 7:42 mł. chor. R. G. podczas kontroli zachowania skazanych w celach mieszkalnych zauważył, że w celi nr 206 skazani A. M. i R. J. wdali się w bójkę i natychmiast otworzył drzwi w celi, a następnie rozdzielił obu skazanych. R. J. został odizolowany od A. M., zaś oddziałowy niezwłocznie powiadomił dowódcę zmiany o zaistniałej sytuacji. Dowódca zmiany powiadomił dyrektora jednostki i sporządził meldunek o zdarzeniu nadzwyczajnym nr (...). W stosunku do obu osadzonych, zostały zaś sporządzone wnioski o wymierzenie kar dyscyplinarnych.

W dalszej części uzasadnienia, pozwany podał, że obaj uczestnicy zdarzenia zostali kolejno doprowadzeni do ambulatorium Aresztu Śledczego w L.. Z notatki służbowej szer. Lek. M. S. wynika, że A. M. posiadał w okolicy skroniowej prawej powierzchniowe rozcięcie skóry, łukowate o długości ok. 6 cm (bez wskazań do szycia) oraz na przedniej powierzchni szyi rumieniowe otarcia naskórka średnicy ok. 1 cm. W związku z tym, że powód zgłaszał jako dolegliwości jedynie trudności w przełykaniu śliny, przeprowadzono konsultację laryngologiczną. Nie stwierdzono jednak zmian w obrębie górnych dróg oddechowych, poza otarciem naskórka na szyi.

Pozwany wskazał, że cela nr 206 oddziału XI jest celą dwuosobową, zaś obaj skazani byli w niej zakwaterowani w okresie od 6 lutego 2013 roku do 1 marca 2013 roku i w tym czasie nie dochodziło między nimi do żadnych konfliktów. Pozwany zauważył, że dotychczasowy bezkonfliktowy przebieg wspólnego pobytu w jednej celi obu więźniów potwierdzili zarówno ci więźniowie w swoich wyjaśnieniach, jak i personel Aresztu Śledczego w swoich notatkach służbowych.

Pozwany stwierdził, że wersje zdarzenia podane przez A. M. i R. J. różnią się od siebie. Fakt ten, a także to, iż brak jest świadków przedmiotowego zajścia, w ocenie pozwanego, uniemożliwia weryfikację twierdzeń skazanych. Pozwany jednak, biorąc pod uwagę zeznania obu skazanych, ich obrażenia, a także ich warunki i właściwości osobiste, wnioskuje że doszło do bójki pomiędzy skazanymi. Zdarzenie to miało, w ocenie pozwanego, charakter przypadkowy, trudny do przewidzenia i wynikający z różnych charakterów skazanych. Pozwany podniósł, że prowadzący czynności nie stwierdził uchybień lub nieprawidłowości popełnionych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej. Pozwany podkreślił również postawę oddziałowego, którego interwencja w ocenie pozwanego była natychmiastowa i dzięki, któremu nie doszło do poważnego uszczerbku na zdrowiu obu skazanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany powołał się także na postanowienie o częściowym umorzeniu postępowania w sprawie niedopełnienia w dniu 1 marca 2013 roku w Areszcie Śledczym w L. przez funkcjonariuszy AŚ w L. w zakresie sprawowania nadzoru nad osadzonymi co ułatwiło spowodowanie przez osadzonego R. J. u osadzonego A. M. w okolicy prawej skroni rozcięcie skóry łukowate o długości 6 cm oraz otarcie naskórka wobec braku znamion czynu zabronionego (postanowienie w sprawie o sygn. akt. 1 Ds. 1154/14/s k. 21).

Zdaniem pozwanego brak jest podstaw do uznania, iż warunki w jakich powód odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w L. naruszały godność osobistą powoda czy wskazywały na nieludzkie lub poniżające traktowanie, o którym mowa w art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Powód, w ocenie pozwanego, nie wykazał, aby działania pozwanego spowodowały u niego jakąkolwiek krzywdę uzasadniającą żądanie zadośćuczynienia, a pozwany działał niezgodnie z prawem i tym działaniem naruszył jego dobra osobiste.

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe. Powód dodatkowo wskazał, że odpowiedzialność Skarbu Państwa uzasadniają art. 82 § 1 i 2 pkt 2, 5, 6 k.w., art. 108 § 1 k.w. i 110 § 4 pkt 1-6 k.k.w. (wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 32v, pismo procesowe powoda k. 38v). Natomiast pozwany wskazał, że osadzenie obu skazanych w jednej celi było pod względem formalnym właściwe, gdyż obaj skazani decyzją komisji penitencjarnej zakwalifikowani zostali do odbywania kary w zakładzie karnym typu zamkniętego dla odbywających karę pozbawienia wolności po raz pierwszy (P-1). Ponadto wzięto pod uwagę, że zarówno A. M., jak i R. J. nie deklarowali używania wyrobów tytoniowych, ani przynależności do podkultury przestępczej. Powód zaś nie składał w czasie wspólnego pobytu z R. J. żadnych skarg na atmosferę panującą w celi (pismo procesowe pozwanego k. 41-42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. M. w okresie od 28 lutego 2007 roku do dnia obecnego odbywa karę pozbawienia wolności za zabójstwo, z czego od dwóch lat przebywa w Areszcie Śledczym w L.. A. M. został jako pierwszy umieszczony w celi nr 206, Oddział XI, następnie zaś w dniu 6 lutego 2013 roku, w celi tej został umieszczony R. J.. Obaj osadzeni zostali decyzją klasyfikacyjną zakwalifikowani do zakładu karnego zamkniętego dla odbywających karę po raz pierwszy (P1). Osadzeni przed dniem zajścia, tj. 1 marca 2013 roku, nie mieli ze sobą żadnych relacji, ani też konfliktów. Żaden z nich nie składał również skarg na współosadzonego. Przed dniem zajścia powód nie składał także pisemnych wniosków o zmianę współosadzonego.

(zeznania powoda k. 79v, zeznania R. G. k. 58v, zeznania T. S. k. 114v, notatka służbowa R. N. k. 19, notatka służbowa Ł. S. k. 24, notatka służbowa Ł. B. k. 25, notatka służbowa T. S. k. 43)

W dniu 1 marca 2013 roku w Areszcie Śledczym w L. w celi nr 206 R. J. ściskając jedną ręką za szyję, a drugą ręką chwytając za głowę A. M., uderzył jego głową w metalową półkę, czym spowodował u niego w okolicy prawej skroni rozcięcie skóry łukowate o długości ok. 6 cm oraz otarcia naskórka na szyi, które to obrażenia wywołały u A. M. naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni. Za czyn ten, wypełniający dyspozycję art. 157 § 2 kk, R. J. został skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres próby lat 3 wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, III Wydział Karny z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 752/14. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 29 stycznia 2015 roku.

(wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, III Wydział Karny z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 752/14 k. 180-180v akt o sygn. III K 752/14)

Funkcjonariusz Służby Więziennej R. G., powiadomiony przez powoda przyciskiem wzywającym (tzw. przyzywówką), przybył po około 30 sekundach i rozdzielił obu skazanych, a następnie odizolował R. J. od A. M.. Oddziałowy R. G. niezwłocznie powiadomił o zajściu dowódcę zmiany. Obaj osadzeni zostali doprowadzeni do ambulatorium Aresztu Śledczego w L.. A. M. została udzielona pełna opieka medyczna, do której sam powód nie ma zastrzeżeń. Podano mu zastrzyk przeciwtężcowy, założono mu opatrunek na rozcięcie skóry (bez wskazań od szycia) i przeprowadzono konsultację laryngologiczną. Po powyższym zdarzeniu powód został w dotychczasowej celi, zaś R. J. został niezwłocznie przekwaterowany do innej celi. W związku z powyższym zajściem przeprowadzono na polecenie Dyrektora Aresztu Śledczego w L. czynności wyjaśniające, w wyniku których nie stwierdzono uchybień i nieprawidłowości popełnionych przez funkcjonariuszy w trakcie wykonywania czynności służbowych.

(zeznania powoda k. 80, zeznania R. G. k. 58v, notatka służbowa R. N. k. 19, notatka służbowa lek. med. M. S., dokumentacja medyczna z książki zdrowia osadzonego k. 119)

Powyższe ustalenia Sąd oparł o wskazane wyżej dowody.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda w części odnoszącej się do współosadzenia go z R. J. w jednej celi, bezkonfliktowego przebiegu relacji obu osadzonych do dnia 1 marca 2013 roku, uszkodzenia ciała jakiego doznał z winy R. J., reakcji funkcjonariuszy więziennych po zaalarmowaniu ich przez powoda oraz udzielenia mu pomocy medycznej w Areszcie Śledczym w L.. Zeznania te w powyższym zakresie są spójne i logiczne, a także zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tj. notatkami służbowymi (k. 19-20, 24-25) oraz zeznaniami świadka R. G. (k. 58v-59), jak również z wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, III Wydział Karny z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 752/14 (k. 180-180v akt o sygn. III K 752/14).

Sąd odmówił natomiast wiary zeznaniom powoda w zakresie czasu po jakim pojawił się funkcjonariusz służby więziennej. Powód w toku procesu podawał, że było to „kilkanaście minut” (k. 32v), „około 10 minut” (k. 33), „kilka minut” (k. 80). Okoliczności zajścia można uznać za dynamiczne, jednak tak duże rozbieżności w zeznaniach powoda na powyższe okoliczności, zdaniem Sądu uniemożliwiają oparcie się Sądu na zeznaniach powoda w tym zakresie.

Należy wskazać także, że reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Przede wszystkim wskazać należy, że twierdzenia o naruszeniach Aresztu Śledczego przy umieszczeniu powoda w jednej celi z R. J. nie zostały bliżej sprecyzowane przez powoda, są one bardzo ogólnikowe i zasadzają się w zasadzie na przytoczeniu kilku przepisów kodeksu karnego wykonawczego. Powód nie przedstawił również żadnych dowodów potwierdzających jego zarzuty.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania T. S. (k. 114v-115). Zeznania tegoż świadka są logiczne, spójne i pozbawione sprzeczności. W materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie brak jest dowodów pozwalających kwestionować zeznania świadka, których również nie kwestionował świadek.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania R. G. (k. 58v-59). Zeznania tego świadka były w ocenie Sądu rzeczowe, wyczerpujące i spójne wewnętrznie. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, że świadek zeznał, iż jego interwencja w celi nr 206 została zapoczątkowana sygnałem wzywającym z celi (uruchomionym przyciskiem – tzw. przyzywówką), zaś po wejściu do celi nie zauważył oznak walki pomiędzy osadzonymi. Natomiast z notatki służbowej R. N. (k. 19) wynikało, że to sam świadek zauważył podczas kontroli zachowania skazanych, iż w celi nr 206 doszło do bójki. Jednakże w świetle spójnych zeznań świadka, a także zeznań powoda, który potwierdził, że użył przycisku wzywającego, a zarazem nie odniósł się bezpośrednio do tego w jakim układzie sytuacyjnym świadek zastał osadzonych (zeznał jedynie, że pojawienie się funkcjonariusza „ostudziło zapędy napastnika” – k. 32v), Sąd uznał za wiarygodną wersję wydarzeń przedstawioną przez świadka.

Dokumenty Aresztu Śledczego w postaci notatek służbowych (k. 19-20, 24-25, 43) są w ocenie Sądu w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez kompetentne osoby, zawierają szczegółowe i rzetelne informacje. Ich treść była kwestionowana przez powoda, który wskazywał na „rażącą niekonsekwencję twierdzeń w nich zawartych”, a także, że „matactwo i oszustwo są chlebem powszednim w nadesłanej sądowi dokumentacji” (k. 39-39v). Jednakże powód nie uzasadnił swoich twierdzeń w jakikolwiek sposób, co czyni niemożliwym odniesienie się Sądu do powyższych twierdzeń. Powód w istocie merytorycznie nie zakwestionował powyższych dokumentów.

Sąd obdarzył również wiarą dokumentację medyczną z książki zdrowia osadzonego (k. 119). Została ona sporządzona przez kompetentne osoby, zgodnie z przypisaną procedurą, a jej autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, III Wydział Karny z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 752/14 (k. 180-180v akt o sygn. III K 752/14). Zgodnie bowiem z normą art. 11 k.p.c. zd. 1 ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. M. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że w piśmie powoda z dnia 25 sierpnia 2014 roku (k. 8-8v) doszło do zmiany powództwa, którą powód potwierdził także w swoich zeznaniach (k. 80). Pierwotnie powód dochodził łącznie kwoty 30.000 zł, w tym 15.000 zł tytułem odszkodowania i 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powołanym wyżej pismem powód oświadczył zaś, że kwoty 30.000 zł domaga się jedynie z tytułu zadośćuczynienia. Stąd rozważania Sądu w niniejszej sprawie dotyczą odpowiedzialności Skarbu Państwa jedynie z tytułu zadośćuczynienia, nie zaś odszkodowania za spowodowanie uszkodzenia ciała powoda przez współosadzonego.

Podstawa odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa w niniejszej sprawie rozważana powinna być w oparciu o art. 417 § 1 k.c. Przewiduje on odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, a zatem do jej zaistnienia nie jest konieczne ustalenie zawinienia. Do stwierdzenia tej odpowiedzialności konieczne jest wystąpienie łącznie trzech przesłanek: bezprawności działania lub zaniechania sprawcy, szkody oraz normalnego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą.

W niniejszej sprawie powód domagał się kwoty 30.000 zł „tytułem zadośćuczynienia za straty niematerialne”. Żądanie związane z psychicznym cierpieniem, rozstrojem nerwowym i szokiem doznany wskutek oszpececia twarzy w wyniku uszkodzenia ciała powoda przez współosadzonego należy rozpatrywać w kontekście przepisów art. 417 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc i 445 § 1 kc. Krzywda, której naprawienia można domagać się na podstawie art. 445 k.c., stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia, pozbawieniem wolności lub skłonieniem za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do pierwszej grupy roszczeń wskazać należy, że powód nie wykazał żadnej z trzech przesłanek warunkujących powstanie odpowiedzialności deliktowej z tytułu wywołania rozstroju zdrowia. Przede wszystkim ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika bezprawność działań pozwanego Aresztu Śledczego. Nie ma podstaw, aby stwierdzić, że umieszczenie powoda wraz z R. J. w jednej celi było niezgodne z obowiązującym prawem. Zgodnie bowiem z art. 110 § 4 pkt 1 k.k.w. przy umieszczaniu skazanego w celi mieszkalnej bierze się pod uwagę w szczególności decyzję klasyfikacyjną. O klasyfikacji skazanych, a także jej przesłankach traktuje również art. 82 § 1 i 2 k.k.w., który statuuje, że w celu stwarzania warunków sprzyjających indywidualnemu postępowaniu ze skazanymi, zapobieganiu szkodliwym wpływom skazanych zdemoralizowanych oraz zapewnieniu skazanym bezpieczeństwa osobistego, wyboru właściwego systemu wykonywania kary, rodzaju i typu zakładu karnego oraz rozmieszczenia skazanych wewnątrz zakładu karnego – dokonuje się ich klasyfikacji. Klasyfikacji dokonuje się mając na względzie w szczególności: płeć, wiek, uprzednie odbywanie kary pozbawienia wolności, umyślność lub nieumyślność czynu, czas pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności, stan zdrowia fizycznego i psychicznego, w tym stopień uzależnienia od alkoholu, środków odurzających lub psychotropowych, stopień demoralizacji i zagrożenia społecznego i rodzaj popełnionego przestępstwa. Natomiast Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz. U. z dnia 29 sierpnia 2003 r.) w § 11 statuuje, że skazanych rozmieszcza się w celach, uwzględniając w szczególności płeć, wiek oraz uprzednie odbywanie zasadniczej kary pozbawienia wolności albo kary aresztu wojskowego. Zgodnie zaś z § 51 cytowanego rozporządzenia, w celu umieszczenia skazanego w zakładzie karnym właściwego rodzaju i typu oraz w celu wyboru właściwego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności dokonuje się klasyfikacji skazanych, o której mowa w art. 82 § 1 kkw, na podstawie kryteriów wymienionych w art. 82 § 2 k.k.w. (decyzję klasyfikacyjną weryfikuje się niezwłocznie po ujawnieniu nowych okoliczności mających wpływ na klasyfikację). Natomiast zgodnie z § 53 cytowanego rozporządzenia kwalifikacja powoda określona jako „P1” oznacza, że jest on skazanym odbywającym karę pierwszy raz w warunkach zakładu zamkniętego. Kwalifikacja R. J. to również „P1”.

Analizując powyższe regulacje prawne należy zauważyć, że powód i R. J. otrzymali tożsame kwalifikacje ze względu na ich płeć, odbywanie kary pozbawienia wolności po raz pierwszy oraz typ zakładu karnego. Przy umieszczeniu ich w jednej celi wzięto również pod uwagę, to że obaj byli niepalący i nie deklarowali przynależności do podkultury przestępczej. Decyzja klasyfikacyjna jak wskazano powyżej może ulec zmianie, gdy ujawnią się nowe okoliczności – jednak powód nie polemizował ani ze swoją decyzją klasyfikacyjną, ani też decyzją klasyfikacyjną R. J.. Podobnie nie wnosił o przeniesienie R. J. do innej celi, czy też nie zgłaszał skarg na jego zachowanie. W takim stanie rzeczy powód nie może skutecznie czynić zarzutu niezapewnienia mu bezpieczeństwa przez Dyrektora Aresztu Śledczego w L. poprzez umieszczenie go w celi wspólnie z R. J.. Funkcjonariusze Aresztu Śledczego w L. działali zatem zgodnie z art. 108 § 1 k.w. (traktujący o obowiązku podejmowania odpowiednich działań celem zapewnienia skazanym bezpieczeństwa osobistego w czasie odbywania kary), gdyż niezwłocznie po otrzymaniu informacji o niepożądanym zajściu w celi nr 206 osadzeni zostali rozdzieleni i udzielono im pomocy medycznej. Należy brać pod uwagę, fakt że skoro cela nie była monitorowana to od zaistnienia zdarzenia do przybycia do celi funkcjonariusza musi minąć choć minimalny okres czasu. Obecne zasoby kadrowe Służby Więziennej nie pozwalają wszak na przydzielenie każdej celi odrębnego funkcjonariusza.

W związku z powyższym, nawet jeżeli powód subiektywnie odczuwa utratę zaufania do możliwości ochrony jego życia i zdrowia przez personel Aresztu Śledczego, to brak jest obiektywnych podstaw do stwierdzenia bezprawności w działaniu pozwanego. Powód nie sprecyzował również na czym miałyby polegać psychiczne cierpienia, rozstrój nerwowy i szok doznany po przedmiotowym zdarzeniu i okoliczności te należy uznać za nieudowodnione. Okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny. Tymczasem powód w swoich zeznaniach nie dostarczył Sądowi dowodów na wystąpienie u niego krzywdy. Wobec braku wykazania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej uznać należy, że roszczenia powoda o zadośćuczynienie z tytułu rozstroju zdrowia są niezasadne i nie podlegają uwzględnieniu.

Nadto powód nie udowodnił wysokości żądania. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W tym zakresie strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu wskazującego na wysokość należnego jej zadośćuczynienia.

W myśl art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. ustanawia natomiast ogólną regułę, według której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, którymi są koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Pozwany w niniejszej sprawie jest stroną wygrywającą spór w całości, poniósł przy tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego Sąd ustalił stosownie do treści § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.Nr 163, poz. 1349).

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.-